

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ch. T. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-129212-4/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 7. 2014, č. j. OAM-88102-15/DP-2011, jímž byla výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců“) a výrokem II. podle § 44a odst. 3. ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 46 odst. 7. písm. b) téhož zákona zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce se v žalobě domáhal též toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečně přezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zatížené vadou nezákonnosti.
3. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Uvedl, že se žalovaný podle jeho názoru v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou vytykající správnímu orgánu I. stupně nedostatečné zjištění skutečného stavu věci. Žalobce poukázal na skutečnost, že důvod, pro který bylo vydání povolení k pobytu zamítnuto, vyžaduje ze strany správního orgánu prokázání naplnění podmínky, že cizinec je zařazen do Schengenského informačního systému smluvních států (dále jen „SIS“). Žalobce trval na tom, že existence této klíčové podmínky nebyla správním orgánem I. stupně doložena. Žalobce uvedl, že správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že je veden v SIS. K tomu žalobce doplnil, že od údajné trestné činnosti uplynulo několik let, v mezidobí žil spořádaným způsobem života, oženil se a neporušil žádný zákon.
4. Namítl zjevnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se domníval, že správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval nedostatečně a povrchně, čímž porušil ustanovení § 3 a § 66 odst. 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, a zatížil tak prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, kterou žalovaný následně nijak nenapravit. Žalobce připomněl, že v souběžně vedeném řízení o trvalém pobytu přitom došlo v prvním stupni v podstatě k identickému vypořádání se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, přičemž takto odůvodněné rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno pro nedostatečné vypořádání se s otázkou přiměřenosti. Na rozhodnutí žalovaného ve věci trvalého pobytu žalobce následně odkázal.
5. Podotkl, že v rozhodnutí žalovaného je zmíněno, že nedoložil zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatuje, že částka úhrnného měsíčního příjmu byla stanovena na částku 22 347 Kč, nicméně zde zcela absentuje posouzení a odkaz na konkrétní ustanovení zákona, na základě kterých žalovaný vypočetl uvedenou částku a způsob, jakým se k ní dopravoval. V tomto rozsahu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný zdůraznil, že v SIS je žalobce nadále veden jako osoba, které nelze umožnit vstup na území. Stav věci tak dle žalovaného byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. K posouzení přiměřenosti rozhodnutí poukázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl, že odůvodnění správního orgánu I. stupně považuje za odpovídající zjištěným skutečnostem a byl toho názoru, že v daném případě převažuje zájem společnosti na dodržování zákonů nad individuálními zájmy účastníka řízení. Na tomto svém stanovisku i nadále trval. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poznamenal, že výpočet výše úhrnného měsíčního příjmu byl proveden správním orgánem I. stupně v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval jeho správnost.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 24. 12. 2011. Dne 8. 12. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce dne 20. 11. 2012 doložil oddací list, podle něhož dne 9. 2. 2012 ve Vietnamu uzavřel sňatek s paní P. T. T., narozenou dne „X“. Výzvou ze dne 6. 3. 2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob, a to za rok 2012, platebního výměru na daň z příjmů, dokladu o cestovním zdravotním pojištění, dokladu o zajištění ubytování a potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích. Dne 26. 5. 2014 obdržel správní orgán I. stupně zprávu Policejního prezidia ČR, v níž je uvedeno, že žalobci byl dle zprávy SIRENE Rakousko vydán dne 12. 5. 2011 zákaz vstupu Spolkovým úřadem pro cizineckou problematiku a azyl na základě rozsudku (21 měsíců odnětí svobody) pro trestný čin související s drogovou problematikou, přičemž zákaz vstupu je platný do 7. 6. 2021. Dle protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 17. 6. 2014 žalobce uvedl, že se odstěhoval z Prahy do Kadaně, kde s ním bydlí žena a dcera. Žalobce dále doložil platební výměr na daň z příjmů za rok 2013 a potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti. Ze správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. stupně z cizineckého informačního systému dne 3. 7. 2014 zjistil, že žalobce je evidován v SIS jako nežádoucí cizinec. V opatření bylo k osobě žalobce uvedeno, že by mu měl být na vnější hranici odmítnut vstup na území, a pokud by byl zajištěn ve vnitrozemí, pak by měl být vyslechnut, a správní orgán by měl kontaktovat národní centrálu SIRENE a další správní orgány za účelem vyhoštění žalobce. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014, kterým žádost žalobce o vydání prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
11. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
12. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. Podle § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
14. Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států; to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.
15. Podle § 46 odst. 7 písm. b) části věty před středníkem téhož zákona k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečnosti odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. K tomu soud uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích konstatovaly, že žalobci byl dle zprávy SIRENE Rakousko vydán dne 12. 5. 2011 zákaz vstupu Spolkovým úřadem pro cizineckou problematiku a azyl na základě rozsudku (21 měsíců odnětí svobody) pro trestný čin související s drogovou problematikou, přičemž zákaz vstupu je platný do 7. 6. 2021. Správní orgány zdůraznily, že žalobce byl evidován v SIS jako nežádoucí cizinec, což je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, byť stručně, zabýval na straně 5 rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru o tom, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce si již v době páchání trestné činnosti musel být vědom toho, že jeho konání může mít dopad na celý jeho dosavadní soukromý i budoucí rodinný život. Žalovaný se s posouzením přiměřeností dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně v žalobou napadeném rozhodnutím ztotožnil, poukázal na to, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá zjištěným skutečnostem a byl toho názoru, že v daném případě převažuje zájem společnosti nad individuálními zájmy žalobce. Soud proto považuje odůvodnění rozhodnutí správních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

orgánů týkající se dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života za přezkoumatelné, neboť lze zjistit, z jakých důvodů neshledaly jejich rozhodnutí nepřiměřenými.

17. Dále soud hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného zcela absentuje posouzení a odkaz na konkrétní ustanovení zákona, na základě kterých žalovaný vypočetl požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu a způsob, jakým se k ní dopracoval. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce v odvolání nevzněl žádnou námitku, kterou by rozporoval výši úhrnného měsíčního příjmu a způsob jejího výpočtu ze strany správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně se přitom touto otázkou podrobně zabýval na stranách 2 až 4 jeho rozhodnutí. Pokud se pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatoval, že jsou dány důvody aplikace § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neprokázal dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu, považuje soud s ohledem na absenci jakékoliv odvolací námitky odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně za dostačující.
18. K námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho odvolací námitkou vytykající správnímu orgánu I. stupně nedostatečné zjištění skutkového stavu, soud uvádí, že žalobce uplatnil jen velice obecnou odvolací námitku stran nedostatečnosti zjištění skutkového stavu. Jestliže žalovaný s poukazem na konkrétní skutkové okolnosti konstatoval, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn, shledal soud vypořádání se s takto nekonkrétní odvolací námitkou za dostačující. Soud shrnuje, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná.
19. Soud dále uvádí, že žalobce v žalobě nevzněl žádné námitky stran nesprávnosti samotného výpočtu požadované výše úhrnného měsíčního žalobce a s ním společně posuzovaných osob. Soud se proto touto otázkou nemohl zabývat.
20. Poté se soud zabýval klíčovou námitkou žalobce spočívající v nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud při hodnocení dané otázky odkazuje např. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* K otázce přiměřenosti zdejší soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
21. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, www.nssoud.cz, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit; obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28, www.nssoud.cz.

22. Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem při posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě, zejména v případech páchané trestné činnosti (především v oblasti obchodování s drogami a jinými omamnými látkami), nemusí být vždy setrvat s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33, www.nssoud.cz, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit).
23. Zdejší soud nepovažuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce zjištěný správními orgány za dostatečný. Je třeba zdůraznit, že předmětem daného správního řízení byla žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, zamítnutí žádosti je tak spojeno s povinností opustit území ČR, neboť by žalobce pozbyl dosavadní pobytové oprávnění. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je tak vyšší než v případě žádosti o nové pobytové oprávnění. Soud si je vědom toho, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedené se ovšem v případě žalobce nestalo.
24. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě převažuje zájem společnosti nad individuálními zájmy žalobce a že jeho rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nenaruší soukromí a rodinný život žalobce, neboť žalobce neuvedl žádné závažné důvody ve smyslu čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Rovněž správní orgán I. stupně konstatoval, že jeho rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce si již v době páchaní trestné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

činnosti musel být vědom toho, že jeho konání může mít dopad na celý jeho dosavadní soukromý i budoucí rodinný život.

25. Z obsahu správního spisu plyne a žalobce na to již v řízení vedeném u správního orgánu I. stupně upozorňoval, že žalobce je od roku 2012 ženatý a má nezletilou dceru, přičemž s nimi sdílí společnou domácnost. Žalovaný dle výpisu z cizineckého informačního systému měl k dispozici informaci o tom, že manželka žalobce paní T. T. P. i jeho nezletilá dcera N. K. P. N., narozená dne „X“, mají na území ČR povolen trvalý pobyt. I přes tyto informace se správní orgány vztahem žalobce k jeho manželce a jejich společné dceři nijak nezabývaly. Správní orgány tudíž ani v náznaku nezjišťovaly rozhodné a aktuální skutečnosti týkající se rodinného života žalobce. Žalovaný tedy vůbec nezkoumal, jaký má žalobce vztah se svým dítětem, jak se žalobce podílí na výchově dceři, jak se žalobce ekonomicky i fakticky podílí na chodu domácnosti, nezjišťoval, zda je jeho rodina na žalobci ekonomicky závislá. Soud proto shrnuje, že správní orgány dostatečně nezjistily intenzitu vazeb žalobce k jeho manželce a zejména k jejich nezletilé dceři a na zjištění daných okolností zcela rezignovaly.
26. Je sice pravdou, že žalobce v průběhu správního řízení nic bližšího o své osobní situaci a svém soukromém a rodinném životě na území ČR nesdělil. Avšak za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území ČR rodinu, bylo povinností žalovaného tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně je posoudit, neboť správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, www.nssoud.cz). Správní orgány pro jejich závěry o přiměřenosti rozhodnutí rodinnou situaci žalobce nezkoumaly a nehodnotily. Soud si je vědom, že v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemusí být správním orgánem proveden ani výslech účastníka řízení, neboť mu takovouto povinnost zákon obligatorně neukládá. To ovšem pouze za stavu, kdy je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit a učinit si ucelený obraz o osobní a rodinné situaci žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, www.nssoud.cz), což však nebyl tento případ. V dané věci se tedy pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu nabízel výslech žalobce a jeho manželky, neboť právě jejich výslech mohl objasnit okolnosti jejich společného soužití a intenzitu vazeb žalobce k nezletilé dceři.
27. Dále soud zdůrazňuje, že správní orgány vycházely pouze z informace o tom, že dle zprávy SIRENE Rakousko byl žalobci dne 12. 5. 2011 vydán zákaz vstupu Spolkovým úřadem pro cizineckou problematiku a azyl na základě rozsudku (21 měsíců odnětí svobody) pro trestný čin obecně související s drogovou problematikou, přičemž zákaz vstupu je platný do 7. 6. 2021. Správní orgány tedy blíže nezkoumaly, v čem konkrétně trestná činnost žalobce spočívala, kdy jí žalobce spáchal a kdy byl pravomocně odsouzen. Správní orgány si tudíž neopatřily soudní rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce rakouskými orgány zařazen do evidence nežádoucích cizinců. Soudu je přitom z úřední činnosti týkající se jiných soudních řízení mezi stejnými účastníky (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 15 A 52/2016-53, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 15 A 186/2016-37) známo, že si správní orgány v daných správních řízeních opatřily zkrácené znění rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k 21 měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zkušební dobou 3 roky. Soud je proto toho názoru, že správní orgány nedostatečným způsobem zjišťovaly okolnosti žalobcova odsouzení a intenzitu narušení veřejného pořádku žalobce. Posouzení povahy a závažnosti porušení veřejného pořádku je přitom jedním z faktorů, který je nutný vzít v potaz při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života. Soud tak akcentuje, že správní orgány náležitým způsobem nezjistily povahu a závažnost porušení veřejného pořádku žalobcem, který by následně mohly poměřit k rodinnému a soukromému životu žalobce. Tento nedostatek je zvýrazněn o to víc, že správní orgán I. stupně ve věci rozhodoval po více jak dvou a půl letech po podání žádosti a žalovaný po téměř sedmi letech od podání žádosti. I k délce, která uplynula od spáchání trestného činu, je třeba dle názoru soudu při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlídnout. Ani z tohoto pohledu nebyl správními orgány náležitě zjištěn skutkový stav potřebný pro posouzení dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

28. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení správní orgány provedou další důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu znovu posoudí, zda lze dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)